

Vse najboljše, Slovenija!

JUNIJ 2002

Misli

thoughts

LETO - YEAR 51
ŠTEVILKA - NUMBER 6

PRINT POST APPROVED PP318852/00020

Urednikove misli

Vesel odmev z gora

Z naslovne strani junijskih Misli 2002 Vas pozdravlja očak Triglav, naša najvišja gora (2864 m), naš ponos in naš slovenski simbol. V tem mesecu namreč praznujemo 11. obletnico državnosti naše mlade Slovenije. Zato: Vse najboljše, Slovenija! V naših cerkvah bomo Bogu v zahvalo darovali sveto mašo za domovino, ob spominu na vse, ki so darovali svoja življenja za svobodno, samostojno in demokratično Slovenijo. Misli so skozi leta ohranjale spomin na tragične dogodke vojne in zlasti tragedijo maja in junija leta 1945. Hvala Bogu, da moremo sedaj, ob še vedno ne vseh zaceljenih ranah preteklosti, vendarle živeti in ustvarjati samostojno državo Slovenijo, ki se prav v teh dneh še na poseben način uveljavlja na svetovnem odru sveta, ko nogometna ekipa Slovenije prvič sodeluje na svetovnem prvenstvu v nogometu v Južni Koreji.

Naj s Triglava pihajo vetrovi, ki bodo razjasnjevali nebo nad našo ljubo Slovenijo! Letošnje leto je tudi mednarodno leto gora. Slovenci smo gorniki in tako nas je tudi Uluru – Ayers Rock, ta sveta gora sredi puščavske Avstralije zvalila v svojo bližino in mnoge izzvala, da so se povzpeli nanjo. Tako veselo je bilo, kot vidite na naslovnici, ko se je skupina Slovencev iz Melbourn lani odpravila v te svete avstralske kraje. Gore imajo svoje sporočilo in svojo moč.

Junijske Misli Vam prinašajo v sliki in besedi poročila o praznovanju zlatega duhovniškega jubileja patra Valerijana, misli o domovini ob njenem prazniku izpod peresa patra Nika, popotne zapise Valentina Lenka, nekaj izpod Triglava in veliko križem avstralske Slovenije, stalne rubrike Sydney, Adelaide, Melbourn, oglasil se je pater Pepi, ki bo z Vašimi darovi gradil vodnjak, da bo odžejal žejno afriško ljudstvo. Urednik Mladinskega kotička Andrew Bratina se odpravlja na pot v Kanado, kjer bo z Julie Brcar iz Sydneya zastopal slovensko mladino iz Avstralije.

Mnogi se v teh slovenskih poletnih mesecih odpravljate na obisk Slovenije. Srečno potujete, tudi Misli ponesite s seboj, da pokažete svojim sorodnikom in prijateljem utrip slovenskega občestva pod Južnim križem, katerega del ste. Naužite se svežih sokov slovenskih izvirov in blage sapice s slovenskih vršacev naj Vam pihljajo.

Srečno in Bog živi!

pater Ciril A. Božič OFM

p. Valerijan Jenko, OFM; p. Filip Rupnik, OFM
ST. RAPHAEL SLOVENIAN MISSION
313 Merrylands Rd., Merrylands, NSW 2160
PO Box 280, MERRYLANDS, NSW 2160
Tel.: (02) 9637 7147 in (02) 9682 5478
Mobile: 0419 236 783 Fax: (02) 9682 7692
E-mail: rafael@zeta.org.au

Sv. Rafael Sydney

PRIPRAVA NA ZLATO MAŠO PATRA VALERIJANA JENKA OFM, ki smo jo začeli v marcu, jo posebej oblikovali 10. aprila, se je približala koncu.

V začetku maja je g. Lojze Jerič, mojster za mozaike, prišel iz Melbournu z zetoma Aleksom Bratina in Ivanom Urdihom, da so namestili mozaik bl. Antona Martina Slomška. Vse to so opravili v par dneh v veselje vseh.

Zadnjo nedeljo pred slavljem so v Figtreeju zlatomašniku pripravili pravo presenečenje s pesmijo "Zlatomašnik, bod' pozdravljen". In če bi bil slavljenec tisto nedeljo v Canberri v Garranu, bi ne bilo te pesmi, pripravljeno pa je bilo snemanje in vesela družba. Vseeno pa smo bili z njim, saj so ljudje vpisali nekaj misli s čestitkami in zahvalo v knjigo, ki je bila za to pripravljena.

Teden zadnjih priprav: čiščenje, pletenje vencev (fotografija na desni), krašenje je bilo v teh dneh. Da ne bi ostalo samo pri zunanosti, je bila v Marijinem mesecu, v času binkoštnih devet-dnevnice tudi duhovna priprava: v četrtek o nedelji in sv. maši, v petek o Mariji, Kraljici družine, v soboto pa o duhovništvu in zahvali za ta izredni dar. Ob bogoslužnih mislih: "Zahvaljujemo se ti, da smemo biti tu pred teboj in ti služiti", je slavljenec

spregovoril o veličini duhovnika in njegove službe. Po pridigi je umetnik Lojze Jerič odkril Slomškovo podobo, zlatomašnik pa jo je blagoslovil.

Po sveti maši se je začelo slavlje v cerkvi. Najprej je oltarna skupnost darovala slavljencu zlat mašni plašč, ki ga je takoj blagoslovil, da bo za nedeljo pripravljen. Nekaj navzočih duhovnikov (pri oltarju nas je bilo sedem) je pozdravilo slavljence: p. Ante v imenu hrvaške skupnosti, Fr. Rod Bray pa v svojem in v imenu njegove župnije. Slovenska skupnost živi in deluje na območju njegove župnije.

Za presenečenje v dvorani je poskrbela Julie Bracar, ki je kljub delu v Ljubljani, našla nekaj časa, da je obiskala slavljenceve sorodnike, predvsem sestro Marico, provinciala patra Staneta, p. Darkota na Brezjah, sestro Hilarijo in druge, ki so pred

Milka Stanič je v imenu skupnosti podarila zlatomašniku v soboto zvečer zlat mašni plašč, darilo občestva sv. Rafaela.

kamero podali nekaj misli o zlatomašniku in mu čestitali. Vse to njeno delo je Florijan Auser vnesel v film "Halo, tukaj Rafael...", ki smo si ga ogledali. Obletnico posvečenja smo tako proslavili.

Nedelja, polna veselja in sreče za p. Valerijana in vse, ki smo se od blizu in daleč zbrali ob patru pri oltarju. Ob njem nas je bilo pet duhovnikov: provincialni vikar avstralske province, fr. Paul Smith, fr. Keewin, in bratje Ciril, Niko - pridigar in Filip. Le nekaj pozdravov je bilo v cerkvi in tudi le izredno darilo: blagoslov svetega očeta Janeza Pavla II. s čudovito sliko, ki jo je slavljencu izročil p. Ciril A. Božič ofm.

Po zahvalni pesmi smo se podali v dvorano, kjer smo prisluhnili pozdravom častnega generalnega konzula Alfreda Brežnika in mnogim drugim - predstavnikom raznih slovenskih skupnosti, petju domačega pevskega zbora in Južnim zvezdam, Mali Prešeren nas je razveselil z narodnimi plesi. Kosilo smo zaključili s slavnostnimi tortami, ki jih je hvaležno ljudstvo pripravilo zlatomašniku p. Valerijanu.

Pa zlatomašnik s tem še ni zaključil z jubilejnimi slovesnostmi. V nedeljo, 26. maja, je slavil pri sv. Cirilu in Metodu v Kew, Melbourne, se v sredo odpeljal (na letališču se je zbralo kar lepo število ljudi, ki so ga pospremili) v Ameriko, kjer je bil pred 50-imi leti posvečen in kjer je pri Mariji Pomagaj v Lemontu zapel zlato mašo in v

Johnstown, kjer je nekaj let deloval, predno je odšel leta 1963 v Avstralijo. Od tam se bo po 10 juniju podal v Slovenijo, kjer bo v krogu sorodnikov in dobrotnikov pel zlato mašo pri sv. Frančišku v Šiški v nedeljo, 16. junija ob 9.30.

Po kratkem dopustu se bo v zadnjih dneh junija vrnil nazaj domov - k svetemu Rafaelu.

V času njegove odsotnosti zaradi slavlja in dopusta, bo ob pomoči dobrotnikov skrbel za Božje ljudstvo pri sv. Rafaelu br. Filip Rupnik.

OBVESTILO: v prvem tednu po odhodu patra Valerijana, ni bilo še nič posebnega. Vsakdanja sveta maša, obisk bolnika in skrb, da bodo naši ljudje imeli v Mislih nekaj s sydneyškega vrta.

p. Filip

POZDRAVLJEN JUBILANT ZLATOMAŠNIK, POZDRAVLJEN NAŠ DRAGI PATER VALERIJAN!

Alfred Brežnik, častni generalni konzul

Slovenski rojaki iz Sydneya in okolice, ter oddaljenega Wollongonga in Newcastla in še bolj oddaljenih mest Canberre, Melbourne in Brisbane in Bog ve od kod še, smo se zbrali tukaj pri sv. Rafaelu, da skupaj z vami proslavimo ta vaš veliki jubilej in praznik – 50 let mašniškega posvečenja. To , dragi pater, je tudi naš praznik, je praznik vse slovenske skupnosti v Avstraliji. Vsi se danes veselimo, ko skupaj z vami slavimo ta vaš visoki jubilej vašega pastirstva in oznanjanja božje besede. Od tega pa že skoraj štirideset let skrbi in dela za rojake v Avstraliji.

Dragi oče Valerijan, kako vzpodbujajoče je vse to slavje, ki je izraz vašega življenja, vašega odnosa do Boga in sočloveka, in to ravno v času, ko se je katoliška Cerkev znašla pred novimi težkimi preizkušnjami in napadi. Vaša življenjska zgodba, ki nam je sicer poznan in katere majhen delček smo videli sinoči

na ekranu v dvorani, nam daje upanje in utrjuje tudi našo vero v Boga in božjo resnico. Vi ste naš vzor, naš duhovni vodja. Kakšen božji dar, da imamo duhovnika, ki nam je oče in dober prijatelj.

Zato smo danes pri sveti maši, patrovi zlati maši, izkazali Bogu našo hvaležnost, da nam je dal očeta Valerijana. Zahvalili smo se za njegovih 50 let dušnega pastirstva in štirideset let službovanja med nami. Ni čudno, da so to patrovo veličino upoštevale tudi avstralske oblasti, oziroma država in mu podelila visoko priznanje OA. Tudi naša domovina, mlada slovenska država, ni spregledala patrovega doprinosa za dobrobit slovenstva in slovenske skupnosti v Avstraliji, zato je predsednik Republike Slovenije izdal ukaz o podelitvi patru Valerijanu visoko državno odlikovanje Častni znak svobode Republike Slovenije, ki mu bo prav gotovo izročeno ob obisku domovine junija letos.

Dragi oče Valerijan, ponosni smo na vas in kot vidite, že samo od tukaj zbrane množice rojakov, da vas res prav vsi imamo radi. Prejmite od nas vseh iskrene čestitke za ta vaš visoki jubilej, z najboljšimi željami, da bi še dolgo služili Bogu, in bili še naprej naš angel varuh. Bog daj, da bi bili zdravi in srečni.

In, hvala vam za vse!

Čestitke in dobre želje vam dragi pater pošiljajo tudi: Gospod Aljaž Gosnar, prvi odpravnik poslov na veleposlaništvu RS v Canberri, ki je trenutno slovenski ambasador pri evropski skupnosti v Ženevi, in njegova družina; gospa Helena Drnovšek Zorko, zadnja odpravnica poslov RS v Canberri z družino, Gospod Marko Polajžer, začasni odpravnik poslov

v Canberri, ki se tudi opravičuje, ker se današnjega slavlja ni mogel udeležiti. Trenutno je na Vzhodnem Timorju, kot zastopnik RS, pri razglasitvi neodvisnosti te nove države. Hvala lepa!

Spoštovani p. Valerijan!

V imenu mojih sodelavcev "Help National Committee" Vam čestitam za Vaš zlati jubilej mašništva. Hvala Vam, pater, za vašo pomoč, da sem lahko prodajala srečolov za naše male otroke v Sloveniji. Z Vašo pomočjo in razumevanjem ste mi veliko pomagali in mi bili ob strani v težkih stiskah, posebno, ko sem bila v bolnici. Čestitam Vam in sem vesela, da boste darovali mašo v Šiški. V duhu bom z Vami hodila po Šiški in se udeležila svete maše.

Z mojimi sodelavci Vas lepo pozdravljamo in Vam želimo zdravja in, da se zopet srečno vrnete nazaj med nas v Avstraliji.

Bog Vas živi!

Vaša hvaležna Eleonora White

ZLATA MAŠA PATRA VALERIJANA

p. Niko Žvokelj

So trenutki v človekovem življenju, ki ostanejo v spominu kot dogodek, ki bi ga bilo škoda spustiti. Tako sem imel veliko srečo, da se je moje bivanje v Avstraliji pokrivalo z zlato mašo p. Valerijana. Pater Ciril je poskrbel, da moje spanje le ni bilo tako mirno, ko je predlagal, da bi kot definitor v imenu slovenskih frančiškanov spregovoril pri zlati maši v Sydneyu.

V prijazni družbi Bratinovih in Jeričevih sem v soboto, 15. maja poletel na krilih Virgin blue v Sydney. Ponovno se je izkazala tehnologija, saj nas je p. Ciril po mobilnem telefonu usmerjal, da smo prišli prav pred cerkev v Merrylandsu in to tik pred večerno mašo.

V verskem središču je bilo živo kot v mravljišču, kot da bi se vojska na spopad pripravljala. Nobene živčnosti, vsak je hitel po zaupanih opravilih in nalogah. V zakristiji smo se zbirali duhovniki za somaševanje. Hrvaški pater Ante, avstralski patri, župnik domače župnije, patri Filip, Niko, Ciril in slavljenec Valerijan. Ob vstopu v cerkev se je razleglo ubrano petje domačega zbora, ki se je na

slovesnost res dobro pripravil. Cerkev skorajda polna rojakov sydneyskega občestva, iz Brisbana, Newcastla, Canberre, Woolongonga in Melbourne. Cerkev, prepletena z venci in bogatim krasom rož, je pričala o ljubezni Slovencev do svojega pastirja, ki je na ta dan pred 50. leti po rokah Chicaškega škofa prejel mašniško posvečenje.

Ganljivo je zvenela prošnja p. Valerijana za odpuščanje. V letih duhovniške službe preizkušenega, v zavedanju svojih človeških slabosti, so besede padale v tišino kot spomini pretečenih let. Predvečer binškošnega praznika je spominjal na dvorano zadnje večerje, kjer so bili zbrani učenci z Marijo Jezusovo Materjo. Molitev, pesem in besede zlatomašnika so se prelile v Jezusovo velikonočno daritev in spravile na noge vse, ki so želeli biti združeni z Njim, in tako začutiti najtesnejšo vez med Odrešenikom, duhovnikom in seboj.

Odkritje in blagoslov mozaika blaženega škofa Antona Martina Slomška, ki ga je izdelal melbournski umetnik g. Lojze Jerič, je prispevalo pravega duha k vzdušju slovesnosti, saj je povdarilo prizadevanje vsakega kristjana in duhovnika za svetost življenja.

Pozdravne besede hrvaškega in avstralskega patra, ter domačega župnika so razgrnile pred občestvo človeške in duhovniške vrline slavljenca. Darilo domačega občestva, zlata plašč in alba, so napovedali dogajanje naslednjega dne, povabilo v dvorano na ogled dokumentarnega filma o p. Valerijanu, pa je napovedalo sprehod v preteklost, pogled na življenje in delo jubilanta.

Dokumentarni film, ki ga je pripravil Florijan Auser, je na vse ljudi v dvorani naredil velik vtis. Uspelo mu je združiti živo pripovedovanje patra

Zlatomašni pridigar je bil p. Niko Žvokelj, rektor božjepotne cerkve Marije vnebovzete v Novi Štifti na Dolenjskem in definitor slovenske frančiškanske province. Ob zlatomašniku je njegova desna roka, provincialov delegat p. Filip Rupnik.

Valerijana, njegove spomine na družino, življenjsko pot iz Šiške v Novo mesto k frančiškanom, preko meje leta 1945 na Koroško, iz begunskih taborišč v Avstriji in Italiji do ZDA. Fotografija nove maše odstira obdobje duhovništva od pomočnika p. Baziliju pri reviji AVE MARIJA, kaplana v Johanestownu do ladijskega potovanja preko morij v Sydney pred 39 leti. Bogata dediščina spominov in ustvarjalnih let je odsevala s platna, ko so različni ljudje pričali o neumornem delu, srčni dobroti in zvestem duhovništvu. Zadnji posnetki pa so bili iz domovine, ko mu sorodniki in bratje frančiškani v domovini zaželijo lepo praznovanje, zdravja in srečnega potovanja v kraje rosnih duhovniških let in brezskrbnega otroštva.

Vodilna melodija, v ozadju slike, je bila Marijina pesem »Marija skoz' življenje«, ki jo je lepo oblikoval Lenti Lenko. Z večjo zgoščenostjo pripovedovanja in slikovnega gradiva bi prav gotovo video film bil nekaj krajši in bi bilo še več stvari in dogodkov, ki bi si jih gledalec vtisnil v spomin. Menda je bilo premalo časa za profesionalno montažo. Ko bo izdelek končan, sem prepričan, da ga bo vsak z veseljem pogledal.

Med predvajanjem mi je prišlo na misel, da so posrečeni značaj, umirjeno življenje in odprtost, pripomogli patru Valerijanu do zlatega slavlja in kako bi tako pozornost zaslužil tudi p. Bazilij. Žal sta izčrpanost in bolezen preprečila to, saj ga je sestra smrt dohitela v vedno hitečem koraku. Prepričan sem, da pri Bogu slavi svoj večni »zlato jubilej«.

Nedelja, 19. maja 2002, Binkoštni praznik. Čudovito sončno jutro. »Dan, ki ga je naredil Gospod«. Pravi dar iz nebes. Zlatomašnik odlično razpoložen. Ponovno se zgrinjajo

množice rojakov, ki napolnijo cerkev sv. Rafaela, veliko pa jih ostane zunaj. Menda je bila cerkev premajhna samo še leta 1983 ob obisku nadškofa Šuštarja iz Ljubljane.

Poleg domačih frančiškanov sta navzoča še dva patra Avstralske province, ki goduje na binkoštni dan. Slovesni sprevod v cerkev z otroki v narodnih nošah in rožami v rokah, predstavniki krajev, ki jih je pater Valerijan duhovno oskrboval, s svečami v rokah in jih položijo na oltar v znak hvaležnosti. Pozdravi, rože, zelo lepo petje, vse to je ustvarjalo bratsko in duhovno ozračje v cerkvi. Po prebiranju božje besede binkoštnega praznika, sem imel prijetno dolžnost, vse nagovoriti kot zlatomašni pridigar:« Dragi sobrat in

»Zlatomašnik bod' pozdravljen» je odmevalo s cerkvenega kora v Merrylandsu ob vstopu zlatomašnika p. Valerijana.

zlatomašnik, v veliko čast in veselje mi je, da ti lahko danes spregovorim in čestitam v imenu vodstva Slovenske frančiškanske province, vseh bratov v domovini in po svetu.

Dva dogodka napolnita cerkev tu ali v domovini: nova in zlata maša. Pregovor pravi, da za novo mašo se tudi podplati 'znucajo', da prideš. Enako velja prav gotovo tudi za tvojo zlato mašo, saj so prispeli rojaki iz vseh krajev Avstralije, da te počastijo in ti izrazijo hvaležnost za tvoje delo in zvestobo...«

Zelo na kratko sem orisal življenjsko in duhovniško pot slavljenca. Izpostavil sem leto

1963, ko je prispel iz ZDA v Avstralijo. To je bilo leto velikih ljudi in dogodkov. Tega leta je umrl oče II. vatikanskega cerkvenega zbora papež Janez XXIII.; za naslednika je bil izvoljen Pavel VI.; v Ljubljani je umrl svetniški kandidat škof Anton Vovk; v Melbournu pa je odšel najstarejši škof na svetu D. Mannix v 99 letu starosti.

Poskušal sem izpostaviti dvorano zadnje večerje, saj so na binškošni praznik učenci, skupaj z Marijo, prejeli sv. Duha. Vendar sem poudaril prav dogodek zadnje večerje:

- Jezus je postavil zakrament trajne navzočnosti in duhovništva,
- z umivanjem nog izpostavil služenje ter
- v velikoduhovniški molitvi poudaril enotnost in bratsko ljubezen.

P. Valerijan si je vse življenje prizadeval, da izpolni Jezusovo naročilo ter pogloblja, preko evharistije, odnos do Boga in človeka. O tem priča tudi napis na spominski podobici današnjega slavja, ko uporabi besede sv. očeta Frančiška: »Moj Bog in moje vse.« Zato je tudi danes vsa množica ljudi okrog njega, ker

V soboto zvečer je umetnik Lojze Jerič iz Melbournu s svojim vnukom Mathewjem Bratino odkril mozaik blaženega Antona Martina Slomška, zlatomašnik p. Valerijan pa ga je blagoslovil.

mu želijo izraziti hvaležnost in veselje.

Nato sem zaključil: »... cvetje, darovi, napisi, vse to je znamenje hvaležnosti, vendar bo minilo. Hvaležnost mora biti zapisana v srcu vseh vas. Od tam naj prihaja vse dobro p. Valerijanu in drugim. Tako njegovo delo in trud nista bila zaman.

Dragi sobrat, hvaležen sem Bogu, da sem bil tudi sam, le kratek čas, del tvojega življenja. Bog, ki pozna naša srca in vidi vse, pa naj ti bo plačnik na zemlji in v nebesih. In naj zaključim s citatom tvoje spominske podobice: 'Kaj naj povrnem Gospodu, za vse kar mi je dal? Kelih zveličanja bom vzel in klical Gospodovo ime.' Amen.«

Sveta maša je bilo pravo duhovno in bratsko doživetje, k čemur so prispevali prav vsi, ki so se ta dan zbrali pri sv. Rafaelu. Večno lepa pesem 'Marija skoz' življenje' nas je pospremila iz cerkve v dvorano na kosilo. Pred tem je bil kratek kulturni program s pozdravi in čestitkami predstavnikov vseh slovenskih skupnosti v duhovni oskrbi Sydneyskih patrov. »Pater Valerijan je tudi naš,« so poudarjali govorniki iz Brisbana, Newcastla, Canberre in Woolongonga.

Med kosilom so prihajali Slovenci k patru.

Vsak mu je želel stisniti roko in povedati, da ga ima rad. Vprašal sem ga, če je sploh kaj pojedel, pa se je samo hudomušno nasmehnil. Tako kot zna in po čemer ga vsi poznamo. Dolgo smo ostali skupaj, vsi zadovoljni, da je bilo tako lepo. Ko bi le trajalo. Razdalje in čas so razklenili to veselo družino. Prepričan sem, da se bomo vseh doživetij spominjali še dolgo.

Naj ob koncu izrečem še besede zahvale in hvale vsem, ki so to čudovito slavje pripravili. Bilo je enkratno doživetje. Vem, da je veliko ljudi vložilo ogromno truda v pripravo cerkve, dvorane, samega slavja zlate maše, da je vse potekalo tako lepo, uglašeno in pristrčno. Naj vsemogočni Bog, na priprošnjo Marije, povrne vse in vsem, kar ste dobrega storili. Bilo je nepozabno.

Dragi slavljeneec

Ob Vaši zlati maši Vam kot Šiškarca iz Švice pristrčno čestitam, ker vem, da pomeni 50 let delovanja v Cerkvi in misijonih veliko težkih in veselih trenutkov. Jaz sem že 36 let v Švici in redno odhajam domov in tako sem bila v cerkvi sv. Jerneja pri maši, ko se je zbrala Vaša cela družina ob avstralski filmski delavki, ki mi je dala možnost, da Vam spregovorim par besed kot stara Šiškarca po svetu. Naj se tudi Vam izpolni želja, da boste v farni cerkvi darovali zlato mašo, kjer imamo vsi svoje korenine. Bog podari večno luč našim prednikom, ki so nas v senci sv. Frančiška učili dobro za ta svet.

Torej zlatomašnik bod' pozdravljen in Mati Marija z Brezij in Svetih Višarij, kjer smo se srečali z gospo Modrovo, naj Vam nakloni vse svoje milosti. Z iskrenimi voščili na materinski dan v Baslu, Vaša - enako ostarela Šiškarica Ljudmila Semrl-Šmid iz Gubčeve 18, zdaj Baselčanka v tukajšnji župniji Sv. Duha, ki ima patrocinijski dan Vašega slavja. Naj Vam Sveti Duh podari svoje darove, posebno milost modrosti.

Ljudmila Semerl Šmid

Zlatomašniku p. Valerijanu Jenku v pozdrav in zahvalo

Zlatomašnik, bod' pozdravljen!
Glej, smehlja se Ti Marija
z Brezij novih tu v Lemontu,
kjer je Njena domačija.

Bog je slišal prošnje naše,
da med sestrami in brati
tukaj na lemontskem gričku
jubilej slaviš svoj zlati.

Zlatomašnik, bod' zahvaljen,
da ljubeče pol stoletja
z vrta svetega Frančiška
žlahtnega deliš nam cvetja!

Zlatomašnik, bod' pohvaljen!
Tvoje sydneyjsko župnišče,
vzorno versko je središče,
vseh potrebnih zatočišče!

Vedno vsem Si bil kot oče,
dal srce Si v dar nam blago,
s svetim Pavlom tek si tekkel:
Bog nakloni naj Ti zmago!

Glej, molitev vseh rojakov
Ti duhovni venček spleta:
Bog dobrotni naj Te živi
še na mnoga, mnoga leta!

**Tvoje hvaležne ovčke in koštruni
V Lemontu, 2. junija 2002.**

Napisal pa je zgornje koštrun iz Amerike

Malo pred patrovim odhodom je bil pri Sv. Rafaelu KRST:

BRČIČ ANTONIO IVAN, rojen 3. februarja 2002. Oče Ivan Brčić, mama Sinarta Gjikoski. Botra sta bila Lucy Brčić in Michael Brčić. Otroka je p. Valerijan krstil 12. maja 2002. Staršem in botrom voščila ob lepem družinskem prazniku.

V bolnišnici v Wollongongu je 17. maja 2002 umrl EMIL CELIN. Pokojni je bil rojen v Kuteževem pri Ilirski Bistrici. Luč sveta je zagledal 27. julija 1927, kot sedmi otrok Marije in Andreja. Vsi so že pokojni.

Leta 1943 je šel k vojakom, poslan je bil v Afriko, kjer je bil težko ranjen, ker je bomba eksplodirala pred njim. Izgubil je desno oko in bil na desni strani težko ranjen. Na Siciliji je zbolel tudi za malarijo.

Večkrat je rekel, da ga je Sveto Pismo, ki ga je nosil v žepu na prsih, rešilo, da ni izgubil življenja. Redovnica sestra Clara mu je v bolnici stala ob strani in mu darovala kri, da je ostal pri življenju. Hvaležen za vse, kar mu je nudila, ji je obljubil, da bo dal hčerki ime Klara in to se je tudi zgodilo.

Po vojni se je poročil z Marijo, roj. Poklar iz Podgraj. Imela sta štiri otroke; Ljudmilo, ki je umrla pri štirih letih; Klaro, Ireno in Jožeta (Joe).

Življenje v Sloveniji ni bilo lahko, zato se je Emil odločil za pot v Italijo. Pobegnil je čez mejo, kot mnogi drugi, leta 1956. Žena s hčerkama je šla za njim, a čez mejo ji je uspelo priti šele po tretjem poskusu. Leta 1957 se je družina zopet združila. Skoraj tri leta je družina preživela v taboriščih v Italiji. Tam se je leta 1959 rodil sin Jože. Istega leta jih je ladja Oceania peljala po neznani poti v Avstralijo, kjer se je začelo novo življenje. Emil je s trdim delom pripravil dom za družino v Warrawongu.

Leta 1976 je moral zaradi bolezni opustiti delo v železarni (Port Kembla Steelworks). Bolehal je ves čas, zadnja tri leta še posebej. Tolažil se je z vsakdanjo molitvijo in prosil Marijo, mater Božjo za pomoč. V molitev je vključeval

tudi svojo družino, prijatelje, dobrotnike, predvsem pa duhovnike, ki jih je zares spoštoval.

S smrtjo ga je Bog rešil vseh bolečin. Naj mu usmiljeni Jezus in Bog oče, ki je neskončno dober ter Mati Božja, ki jo je imel rad, pridejo na pomoč. Naj mu bo lahka avstralska zemlja in večna luč naj mu sveti. Emil, počivaj v miru!

Pokojni zapušča ženo Marijo, rojeno Poklar iz Podgraj, hčerko Klaro, poročeno Brcar z družino, Ireno, poročeno Dalton z družino in sina Jožeta.

Pogrebna maša je bila v Figtree, 21. maja 2002. Somaševali so patri: Valerijan, Ciril, Niko in Filip.

Pokopali smo ga na pokopališču Lake Side, Dapto, NSW.

p. Filip

ZAHVALA

V torek, 21. 5. 2002, smo bili zbrani na zadnji poti moža in očeta EMILA CELINA. Zahvaljujemo se vsem, ki ste se udeležili slovesa, darovali molitve, cvetje, patrom Filipu in Niku ter Valerijanu in Cirilu za darovano mašo, prijazne besede in lepo homilijo. Vnučinjam: Michelle, Julie in Natalie za prebrana berila in prošnje, organistki Carmen in Barici in še drugim pevkam, ki so obogatile službo božjo in zadnjo popotnico na pogrebu v Lakeside Memorial Park Dapto. Po pogrebu smo se vsi okrepčali v klubu Planica. Za srečanje po pogrebu je poskrbel g. Ivan Rudolf in gospe Ema in Tereza so nas prijazno postregle. Hvala vsem!

Dragi Emil, počivaj v miru.

Žalujoca žena Marija, hčerki Clara, Irena in sin Jože z družinami.

IZPOD TRIGLAVA

DAN DRŽAVNOSTI

PREGLEDOVAL SEM KNJIGO o franciškanih v Avstraliji 'PAX ET BONUM'. Na strani 258 sem prebral svoj zapis v Mislih izpred desetih let, ki sem ga naslovil 'Med praznovanjem in vojno' ter podoživel vse veličastne in skrb zbujujoče trenutke tistega časa. Danes je moj pogled na dneve v domovini, ko se je rojevala nova država, še vedno poln vtisov, za vedno zapisanih v moj spomin in srce. Po desetih letih samostojne države, ki si še utira pot v veliki svet, ni več prostora za romantiko 'Treh mušketirjev'. Moje prepričanje takrat, ko je večina mislila, da bo demokracija in normalna država zaživela čez noč, je bilo, da se bo v desetih letih izkristalizirala podoba Slovenije – države.

Po desetih letih obhajamo 25. junija Dan državnosti. Veliko sprememb je doživela Slovenija v tem času. Na vseh koncih je zaznati podjetnost in interes posameznikov, da ustvarijo boljše pogoje, višji standard. Izoblikovala se je podoba parlamentarne demokracije, večstrankarski sistem, spopad političnih interesov, zmanjšuje se vpliv politike na gospodarstvo, tuji kapital prihaja, kultura je vključena v svetovne tokove, športniki so marsikje v svetovnem in evropskem vrhu, celo cestne povezave se približujejo razvitim državam in nenazadnje velike blagovnice

rastejo kot gobe po dežju in tešijo potrošniško mrzlico. Skorajda ni hiše, ki ne bi imela po dva ali tri avtomobile, ljudje so dobro oblečeni, narkomanije med mladimi je zelo veliko, celo korupcija se odkriva in utaja davkov. Lahko bi rekli, čisto navadna zahodna demokracija, ki hiti Evropski skupnosti in NATU paktu v naročje. ZGODBA O USPEHU.

Žal, samo v pravljičah zmaga vedno dobro. Po desetih letih je zame pomembno eno vprašanje: Ali sem ponosen na svojo državo? V marsičem ne.

Veliko je bilo storjenega v teh letih, a žal, bomo morali potrpeti še nadaljnjih deset ali dvajset let, če nam bo sosednji svet dal to priliko. Ne bojim se, ker znam preživeti tudi v tujem svetu. Ampak ponosen nisem in to je prizadetost moje biti. Zakaj?

-ker je veliko politikov in 'gospodarstvenikov' priplaval po 'župi' pretekle moči in ne sposobnosti,

-ker večina politikov skrbi le zase in svoj stol in jih briga država in državljani,

-ker je veliko direktorjev in lastnikov popolnih nesposobnjakovičev, ki polnijo svoje žepe in jim je vseeno za ljudi,

-ker delavec še ni bil nikdar tako brez pravic in nezaščiten kot danes,

-ker inšpekcije otežujejo življenje malih,

do velikih sploh ne upajo,

-ker so sodni procesi dolgi in slabo pripravljeni,

-ker je državna uprava razbohotena preko razumnih mej in se kot v starih dobrih časih zopet obešajo na privilegije,

-ker redkokdo z denarjem davko-plačevalcev ravna gospodarno in odgovorno,

-ker se uničuje kmet in kulturna krajina,

-ker se ljudi od vrtcev naprej poneumlja s pravicami in ne tudi z odgovornostmi,

-ker država s svojo politiko uničuje družine in prazni odročne kraje,

-ker ne zna združiti vseh sil posameznikov in ustanov v dobro ljudi, ampak jih vzpodbuja k rasni in verski nestrpnosti,

-pa tudi zato, ker ne gradi ljubezni in ponosa do domovine.

Ali je tako razmišljanje pomembno oz. na mestu za dan državnosti? Mislim, da je. Ni moj namen očrniti domovine, prav nasprotno. Vse bi rad naredil, da bi bili nanjo ponosni kot jaz, tudi sodržavljeni in Slovenci povsod, kjer živijo. Da bi na obrazih vseh bilo zadovoljstvo, da bi spoštovali drug drugega v vseh merilih civiliziranega življenja in bi čutili odgovornost za rodove, ki prihajajo. Zato je še vedno aktualna beseda trojne ljubezni našega največjega pisatelja Ivana Cankarja: »Mati, Domovina, Bog!«

p. Niko

Center za socialno delo iz Pesnice pri Mariboru išče ADOLFA LUBIJA, rojenega 23. 4. 1941. Živi nekje v Avstraliji. Naprošajo vsakogar, ki bi karkoli vedel o njem, da sporoči veleposlaništvu v Canberri.

Aleksander Solženicin

SRAMOTA

Kakšno mučno čustvo:

Sramovati se svoje Domovine.

V čigavih rokah je Ona, ravnodušnih in spolzkih, ki brezmiselno in lakomno upravljajo z Njenim življenjem. V kakšnih ošabnih, ali verolomnih, ali zabrisanih obrazih se Ona kaže svetu. Kakšno nagnusno žlamparijo vlivajo Njej namesto zdrave duhovne hrane. Do kakšnega razdejanja in bede je privedeno narodno življenje, si ni moč predstaviti.

Ponižujoč občutek, ki se te trdovratno drži. Ki ni bežen, se zlahka ne spodrine, kot se čustva osebna, vsakdanja, od smukajočih okoliščin. Ne, ta te stalno, neizprosno tlači, z njim se zbujaš, spremlja te vsako in vse ure, z njim se utopiš v noč. In celo s smrtjo, ki te osvobaja od gorja osebnega, a se te Sramote ne znebiš: še zmeraj bo visela nad glavami živih, ti pa si že del njih.

Listaš in listaš v globinah naše zgodovine, iščeš spodbude v likih. Poznaš pa tudi neizprosno resničnost: dogajalo se je, da so narodi zemeljski tudi scela izumrli. To se je že dogajalo.

Ne, druga globina, tistih četrstotine okrajev, ki sem jih obiskal, ta diha name z upanjem: tam sem videl iskrene namere in neuničeno hrepenenje in žive, velikodušne ljudi. Kaj se res ne bodo prebili skozi ta obroč pogube? Bodo se prebili! Še so moči.

Pa vendar, Sramota visi in visi nad nami, kot rumenorožnat oblak plina in izžira naša pljuča. In tudi če ga odpihnemo, ga že nikoli ne odstranimo iz naše zgodovine.

Prevedel Just Rugel

Iz zbirke Trohice (1996 - 1997)

p. Janez Tretjak, OFM
HOLY FAMILY SLOVENIAN MISSION
51 Young Ave, WEST HINDMARSH
SA 5007
Tel.: (08) 8346 9674
Fax: (08) 8346 2903
E-mail: tretjakj@picknowl.com.au

sv. družina ADELAIDE

MESEC MAJ, najlepši mesec v domovini, ves odet v cvetje, pri nas v Avstraliji obdan s čudovitimi jesenskimi barvami, je posvečen nebeški Materi Mariji, ki se ji posebno priporočamo, da bi nas varovala na naši življenjski poti. Na drugo nedeljo meseca majnika obhajamo dan, posvečen našim materam. Vsako leto se na ta dan posebej spomnimo vseh živih in pokojnih mater, ko jim poskušamo vsaj malo pokazati hvaležnost za vse, kar storijo za nas. Za cvetličarje je to dan, ki prinaša dobiček, za druge pa dan iskrene hvaležnosti. Kaj pomeni mama, se človek zaveda šele, ko je odrasel ali ko so starši pokojni. Ob spoznanju, kaj pomeni mati v našem življenju, je hvaležnost še večja.

Tudi v našem verskem središču smo se za letošnji materinski dan posebej pripravljali. Gospa Stanka Sintič, ki je duša in srce naših kulturnih programov pa tudi sama mama treh fantov ter se zaveda materinstva, je pripravila lep kulturni program s svojimi sodelavci, ki se je dotaknil src vseh prisotnih. Sveto mašo je vodil p. Milan Bizant iz Družbe Jezusove (jezuit), ki je na pastoralni praksi v Avstraliji (**fotografija desno**) - meseca maja je bil v Milduri. Požrtvovalna gospa Jožica Gerden ga je spremljala in posredovala, da je pater prišel. V mašni homiliji je poudaril Božjo in materinsko ljubezen, kako sta med seboj povezani in vedno pripravljani

pomagati ter se žrtvovati brez računice. Materina ljubezen ne pozna besede sovraštva, mati se žrtvuje za otroka, da bi ga vzgojila za Boga in narod. Posebej je poudaril, da imamo poleg bioloških mater tudi duhovne matere, ki se v našem življenju žrtvujejo. Svojih otrok nimajo, a njihovo srce je naklonjeno vsem, ki so potrebni pomoči. Vemo, da je teh veliko. V naši slovenski adelaidski skupnosti je kar nekaj takšnih dobrih mam, ki imajo posebno skrb za versko središče z vso materinsko ljubeznijo. Po maši je bil kratek kulturni program. Rdeča nit programa je bila: Nebeška Mati Marija vzor vsem materam. V program so bili vključeni predvsem mladi. Otroci so vsak na svoj način želeli izreči zahvalo mami in to je bilo najbolj prisrčno in iskreno. Po končanem programu so dobile matere šopke v znamenje hvaležnosti. Gospa Jana Mezek, ki je veliko

naredila, ko smo lansko leto obnavljali hišo. Poleg tega je ob 50 letnici prihoda slovenskih frančiškanov naštikala za vsa tri verska središča lepe mašne plašče s simbolom frančiškanskega križa, slovenskimi nageljni in avstralskim eukaliptusom – po risbi gospe Zorke Černjak iz Melbourne. Gospa Marija Zupančič, ki je po očetu Slovenka, po mami pa Hrvatica, je naslikala za našo slovensko bandero podobo Marije Pomagaj z Brezij. Pa tudi sicer nam vedno rada pomaga. Gospa Marijana Frank, je najstarejša mati v naši slovenski skupnosti. Po končanem slavlju smo odšli v našo dvorano, saj njena notranjost razodeva toplino in prijaznost. Tako je bila tudi za to slovesnost naših mater pripravljena kot nevesta, ki so jo požrtvovalni člani naše skupnosti pod vodstvom Angele Dodič in Albine Kalc ter sodelavcev v soboto pripravili. Tudi letos so moške postregli materam s kosilom, od juhe pa vse do sladice. Enkrat na leto so lahko postrežene matere in žene in jim na ta dan ni bilo treba delati. Večina se zaveda, kako pomembno vlogo v naši skupnosti imajo žene

in matere. Nedeljo za nedeljo pripravljajo in prinašajo pecivo ter postrežejo s kavo ali čajem. Ne samo da postrežejo, ampak s tem tudi povezujejo našo skupnost. Zato vsem ženam in materam Bog poplačaj za trud in

ljubezen, ki smo ju deležni. Vsem pokojnim materam, naj Bog podari večno srečo. Mi se jih pa hvaležno spominjamo v molitvi in pri sveti daritvi!

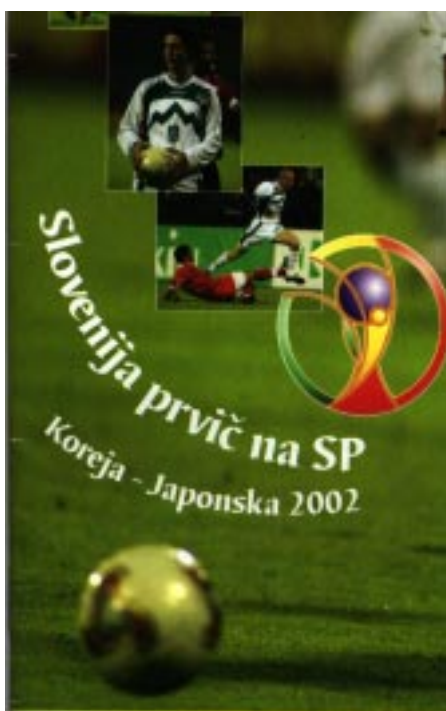
Ko govorimo o hvaležnosti našim ženam in materam, smo se v mesecu aprilu, ob 80. rojstnem dnevu, spomnili naše dobre mame gospe Marije Bernik, ki podpira naše versko središče od vsega začetka (**fotografija spodaj**). Dokler je živel mož Mirko (umrl pred 8 leti), ko ni bilo težav s prevozom, sta pri delih rada pomagala. Sedaj je težje, ker gospa ne vozi avtomobila. Pa je na drugačen način pozorna. Spomnim se, ko je pred leti prejela prvo pokojnino. Rekla je: "To je pa za potrebe cerkve." Ko dozori prve breskve na njenem vrtu, so za patra. Ob njeni 80 letnici rojstva rečemo: "Za vse se Vam zahvaljujemo, z željo, da bi vedno rada prihajala v našo cerkev in naj Vam Bog nakloni še veliko zdravih, zadovoljnih let ter Vas spremlja Božji blagoslov in Božje varstvo. Gospa Marija, Bog Vas živi!"

Ves mesec maj je bila vsak petek dopoldne maša, šmarnice, molitev za mir ter duhovniške in redovniške poklice. Na zadnji dan, 31. maja, ki je posvečen Mariji, se nas je zbralo pri šmarnični pobožnosti več kot navadno. Prosili smo Marijo, da bi varovala našo skupnost, posebno mlade nagovorila, da bi se vrnili v slovensko skupnost in ostali zvesti Bogu.

Na prvo nedeljo v juniju smo obhajali praznik svetega Rešnjega Telesa in Krvi. Kot drugod, smo ga tudi v naši skupnosti praznovali lepo. Ob lepem sončnem dnevu je bila najprej sveta maša, po maši, Telovska procesija okoli cerkve, z dvema postajama ter zaključnim blagoslovom.

In kaj bo novega? Četrto nedeljo v tem mesecu bomo po maši imeli kratek kulturni program ob dnevu slovenske državnosti.

p. Janez

»SLOVENIJA GRE NAPREJ«

Proti vsem pričakovanjem in napovedim, da si bo Slovenija priborila nastop na svetovnem nogometnem prvenstvu, saj je imela v svoji kvalifikacijski skupini zelo močne nasprotnice – reprezentance Rusije, Švice ter Jugoslavije. Pa so fantje trenerja Srečka Katanca premagali vse ovire: v kvalifikacijskih nastopih niso bili nikoli poraženi, zabeležili so pet zmag, nazadnje še šesto, odločilno, v dodatnih kvalifikacijah z Romunijo.

Za prepoved slovenskega nogometa, sodijo poznavalci, so zaslužni trije možje: predsednik Nogometne zveze Slovenije (NZS) Rudi Zavrli, selektor reprezentance Srečko Katanec in njena prva zvezda Zlatko Zahovič, ki je svoje nogometno znanje in izkušnje nabiral po raznih uglednih evropskih klubih. S takimi izkušnjami se ponaša tudi selektor naše reprezentance Srečko Katanec, ki je njeno krmilo vzel v roke 1. julija 1998. V kratkem času mu je uspelo ustvariti homogeno ekipo, ki je presenetila nogometni svet z odličnimi igrami na evropskem prvenstvu 2000

in zatem v kvalifikacijah za svetovno prvenstvo. »Naša skrivnost,« pravi 39-letni Katanec, najmlajši od vseh selektorjev na svetovnem prvenstvu (Italijan Cesare Maldini, ki vodi izbrano vrsto Paragvaja, pa ke s 70 leti najstarejši), »da smo posrečena mešanica jugoslovanske šole, nemške volje in trdnosti italijanske obrambe. Postali smo strnjena skupina prijateljev, kot je bila Sampdoria v mojem času (s tem italijanskim klubom iz Genove je osvojil Katanec leta 1991 naslov državnega prvaka). Kot igralec sem se naučil, da ne prideš daleč, če skupina ni trdna.« Svojim fantom je vlil tega duha povezanosti, da na igrišču dajejo vse od sebe po geslu: »Vsi za enega, eden za vse!«

Slovenija na svetovnem prvenstvu nastopa v skupini B skupaj s prvo nosilko skupine Španijo, južnoameriškim Paragvajem in Južno Afriko. Španija, kljub svojim kvaliteta, še nikoli ni osvojila svetovnega naslova. Prvi dve ekipi napredujeta v skupino šestnajst najboljših reprezentanc na svetu. Ko boste prebrali te vrstice, bo že vse znano, ali je Sloveniji uspelo 'iti naprej', kot pravi navijaška pesem, ki je v domovini pravi hit.

V prvi tekmi s Španijo so za Slovenijo zaigrali: Simeunovič, Čeh, Milinovič, Galič, Knaus, Novak, Pavlin, Karič, Rudonja, Osterc in Zahovič, po menjavah pa še Ačimovič, Gajser in Cimerotič. Večina reprezentantov igra v evropskih klubih in vedno pokažejo, kako se je treba boriti za barve svoje države, ki jo izredno lepo zastopajo.

Tudi Slovenci v Avstraliji smo lahko ponosni, da se je reprezentanca Slovenije sploh uvrstila na svetovno prvenstvo, kjer igra 32 najboljših ekip na svetu. Srečno Slovenija. Ob zaključku redakcije moramo zapisati, da se slovenska reprezentanca poslavlja s svetovnega prvenstva, po nerazumljivo slabi predstavi z Južno Afriko. Še igra s Paragvajem, nato pa domov k novim pripravam za nove možnosti.

po zapisu v Ognjišču sestavil p. Niko

UREDNIŠTVO MISLI JE PREJELO PISMO ZAHVALE IN PRIZNANJA STANKI GREGORIČ iz Sydneya, ki ga povzemamo.

V pismu je na široko in podrobno predstavljeno njeno delo na političnem, organizacijskem, uredniškem in dobrodelnem področju v skrbi za demokratično Slovenijo in povezanostjo avstralskih rojakov z domovino in med seboj. Ob odhodu v domovino Slovenijo se ji za vztrajno in odgovorno delo zahvaljujejo. Stanka je v veliki meri delala za slovensko skupnost prostovoljno. Kako naj se ji sedaj, ob odhodu v domovino zahvalimo za leta prostovoljnega, izrazitega, odgovornega in vztrajnega dela. **HVALA, STANKA GREGORIČ!**

Kulturni odbor Verskega in kulturnega središča sv. Cirila in Metoda, Kew, Melbourne, koordinatorica Draga Gelt.

Svet slovenskih organizacij Viktorije (SSOV), Peter Mandelj.

Avstralska slovenska konferenca (ASK), Jožica Gerden.

Institute for Slovenian Studies of Victoria, Saša Ceferin.

Zastopstvo Slovenske izseljenske matice (SIM) za Viktorijo in Tasmanijo, Ivo Leber.

Slovenski narodni svet Viktorije, Lenti Lenko.

Slovensko društvo Melbourne, Milena Brgoč.

Ivanka Škof, slušateljica in predavateljica na Tretji univerzi Viktorija, bivša učiteljica slovenskega dopolnilnega pouka in avtorica.

Lucija Srnec, učiteljica in kulturna delavka pri Slovenskem društvu Planica, Springvale in SSOV ter dopisnica v Glasu Slovenije.

Elica Rizmal, odgovorna urednica slovenskega programa na radiu SBS, Melbourne.

Meta Lenarčič, voditeljica slovenskega programa na radiu 3 ZZZ, Melbourne.

Tej zahvali in priznanju se pridružuje tudi Versko in kulturno središče Kew in Uredništvo Misli (glej Misli, maj 2002, stran 4).

**Med rušjem in travami
Velike planine
zvon Marije Snežne
vabi pastirje in turiste,
da se zbero in poprosijo
za zdravje in srečo v družini
in pri živini.
Dan se utaplja v večeru.
Svetlobe polzijo
po snegovih Skute
v poslednje robove dneva.**

***Fografija in besedilo:
France Stele.***

Sveti Francisek Asiski

Čez nekoliko dni se je sprehajal Frančišek po vrtu, pa je spet prišel oni mladenič in govoril o psaltru.

»Dobro, le pojdi,« je dejal Frančišek, »saj ni treba drugega, kakor da storiš, kar ti je rekel tvoj minister!«

Mladenič je odšel. Frančišek pa je premislil svoje besede in je nenadoma zaklical bratu:

»Počakaj me, počakaj!« in je odhitel za njim.

Ko je mladeniča došel, je dejal:

»Prosim te, da greš nekoliko z menoj. Kje je že bilo, ko sem ti dejal, da stori tako, kakor ti je rekel minister o psaltru?«

Mladenič se je vrnil in mu pokazal tisti prostor. Frančišek pa se je zgrudil ondi k njegovim nogam in vzkliknil: »Odpusti mi, brat moj, odpusti!« - Toda kdor hoče biti minorit, ne sme imeti nič drugega kakor obleko.«

In dvignil se je, poklical »ovčico božjo«, brata Leona in se odpravil z njim k Sv. Damijanu, da obišče sestro Klara.

X. MIR LJUDEM NA ZEMLJI!

1. »O ti moja presladka mati...«

Tisti dan je bilo nebo težko in oblaki so se dotikali hribov. Soparna toplota je silila v obraz in se mešala v mislih, leno so ponihavale oljčne vejice, časih je kanila drobna kaplja na lističe. Sestra Klara je vsa zardela prihitela k vratom, pa je prebledela,

ko je zagledala Frančiška, ki je bil videti še manjši, še ubožnejši in še neznatnejši. Kakor s šivanko ji je šlo skozi srce. Žalostno je pogledala očeta in se sklonila.

»Mir bodi s teboj, o sestra,« je milo dejal Frančišek, ko jo je blagoslovil. »Kako je tebi in tvojim?«

Klara ni mogla odgovoriti, vprašala bi bila rada, kako je njemu, pa se ni upala.

»Kakor je božja volja,« je odvrnila čez nekaj časa in odvedla njega in brata Leona na svoj vrtiček, ozek prostorček na prizidku, od koder je bilo videti vse dol po ravnini in do Porcijunkule in Perugije.

»Sestra Agneza je odšla?« je vprašal Frančišek, ko so sedli in se je zazrl v Klara in videl težo skrbi v njej. »Dolgo sem se posvetoval s kardinalom o tej zadevi, a Florenca ni odnehala in je zahtevala opatinjo za samostan v Montecelliju.«

»In pisala mi je že,« je dejala Klara tiho, »in tole mi je pisala; če dovoliš, oče, da preberem?«

»Prosim te, sestra,« je odvrnil Frančišek in Klara je brala z drhtečim glasom:

»Ljuba sestra moja, mislila sem, da bova živeli medve, ki imava isto pot za nebesa, tudi skupaj na zemlji in bova skupaj umrli in naju bo objel isti grob, saj sva vendar iz iste krvi. A zdaj vidim, da sem se zelo motila. Zakaj, sama sem zdaj tukaj, krog in krog mene pa so same težkoče. O ti moja presladka mati in gospa, kaj naj ti rečem, če pa ne smem nič več upati, da bi videla še kdaj tebe in

druge sestre? Ah, da bi mogla izliti v te svoje besede vse koprnenje svoje duše, da bi mogla položiti v to pismo vso to žalost, ki stoji vedno pred menoj! Od bridkosti mi gori srce v prsih, globina mojega srca vzdihuje, moje oči so polne solza. Zaman iščem tolažbe. Da ne bom nikoli več videla niti tebe niti drugih sester – če to pomislim – o tedaj pada name žalost vrh žalosti! Skoraj bo podlegla moja duša tej bridkosti, in niti ene izmed mojih dragih ni tukaj, da bi me tolažila...«

Klara je povsila roko s pismom in pogledala proti Florenci in tudi Frančišek in Leon sta pogledala v isto smer. Rože krog njih pa so jih gledale iz lončkov in so močno dehtele in najbolj je dehtela tista, ki jo je zasadila sestra Agneza. Klara je šla z božajočo roko čez vijoličaste glavice.

Frančišek se je ozrl:

»Gospod je s sestro Agnezo, Njegova trnjeva krona jo zbada v čelo. Sladak je jarem, sestra Klara, tam zgoraj ga ne bo! O, kako prisrčno bomo veseli!«

2. Kruhki in križci

»Da, kako bomo veseli,« je šepetaje ponovila sestra Klara in ji je bilo hudo, da je potožila sama, namesto da bi razveselila s čim Frančiška, ki je videla v njem toliko trpljenja, zato je dejala: »O, stopite z menoj, ljubi oče, da Vam postrežemo!«

Sestre so prihitele in se zgrnile krog Frančiška kakor lastovke. Pokleknilo so, da prejmejo blagoslov očeta, in Klara je prinesla kruha in vode in sadja. Dejala je, ko je položila hlebček pred Frančiška in Leona:

»Prav prisrčno te prosimo, dobri oče, da blagosloviš dar božji.«

Frančišek pa je odvrnil:

»Jaz pa prosim tebe, sestra Klara, ti najzvestejša, da napraviš čez vsak kruhek znamenje križa v imenu Kristusa, ki nam je dal te dobrote.«

Močno je zardela Klara in je proseče pogledala Frančiška in je dejala:

»Odpusti mi, oče, a kako bi jaz namesto tebe? Poslanec božji si, jaz pa

navadna, uboga ženska.«

In se je do tal priklonila.

»Pa ti zapovem v imenu svete pokorščine, da tako storiš,« je dejal Frančišek in se zazrl v Klara.

Sestra Klara je z belo, drhtečo roko prekrizala vsak kruhek posebej in pobožno izgovarjala ime Boga Očeta, Sina in Svetega Duha.

In kakor je govorila in prekrizavala kruhke, tako so vzkalili na hlebčkih majhni križci. Sestre so strmele in gledale svojo mater, vse osuple so gledale križce, nemirno so jim begale oči od kruhkov na mater in očeta. Ko je na zadnjem hlebčku zacvetel križec, je Klari omahnila roka in se povsila nemo ob telesu. Sklonila je glavo, počasi je zlezla na kolena, Frančišek pa je vstal, blaženost je dehnila v njegova lica, pogledal je proti nebu, potem položil roko na Klarino glavo in dejal:

»Zahvaljen bodi Jezus! S teboj je in z vso tvojo hišo!«

Namignil je Leonu; tiho sta odšla. Še bolj tiho je bilo pri sestrah.

3. Frančišek govori...

Frančišek in Leon sta šla potem molče po oljčnem gaju, zmračilo se je in vse sivo je bilo na poti. Iz sivine sta se izmotala še dva druga brata in se pridružila Frančišku in Leonu.

Bazilika svete Klare v Assisiju, kjer počiva neiztrohnjeno telo sv. Klare in kjer je bil najprej pokopan sv. Frančišek.

p. Ciril A. Božič, OFM
Marija Anžič, laična misijonarka
S.CYRIL&METHODIUS SLOVENIAN MISSION
Baraga House, 19 A'Beckett Street
PO BOX 197 KEW VIC 3101
Tel.: (03) 9853 7787 in (03) 9853 8118
Mobile: 0412 555 840 Fax: (03) 9853 6176
E-mail: ciril@infoxchange.net.au
DOM POČITKA - MOTHER ROMANA HOME

Sv. ciril in Metod Melbourne

SLOVESNO JE BILO NA
PRAZNIK SVETE TROJICE,

26. maja 2002, ko je **pater Valerijan Jenko iz Sydneya pri nas ponovil zlato mašo**. Cerkev je bila praznično okrašena, pevci so lepo peli. Že v soboto in potem še v nedeljo smo si po maši ogledali dokumentarni film o zlatomašniku, ki ga je posnel Florjan Auser, direktor "Glas Slovenije" iz Sydneya. Hvala Feliks Šajnu za video projekcijo na platno.

PRAZNIK SVETEGA REŠNJEGA TELESA IN REŠNJE KRVI, ki smo ga obhajali prvo nedeljo v juniju je bil izredno lep, sončen dan, okrašen s šopkom slovenskih ljudi na procesiji po deseti maši (**fotografija na str. 21**). Štiri oltarje so postavili in okrasili člani, odborniki in predsedniki slovenskih društev in klubov: na dvorišču doma matere Romane Slovensko društvo Melbourne, na stopnicah pred glavnim vhodom v cerkev klub Jadran, pri kipu Barage Planica in pri lurški votlini St. Albans. Hvala vsem za sodelovanje!

Veseli smo tudi obiska PATRA NIKA Žvoklja iz Nove Štife, ki je v svojem dveinpolletnem služenju med vami pustil globoke sledi in stkal mnogo prijateljskih vezi. Pri nas ostaja do 20. junija.

V nedeljo, 9. junija 2002, je obhajala svoj

80. rojstni dan gospodinja v našem domu, gospa FRANCKA ANŽIN. Zahvaljujemo se ji za vse njeno požrtvovalno delo v našem središču in ji čestitamo za visoki življenjski jubilej.

PRED NAMI JE KAR NEKAJ DOGODKOV IN PRAZNOVANJ: NOVI POMOŽNI ŠKOF V MELBOURNU dr. Mark Benedict Coleridge bo posvečen v katedrali sv. Patrika v sredo, 19. junija ob 7.30 zvečer. Vsi smo povabljeni k tej slovesnosti.

MAŠA ZA DOMOVINO bo v nedeljo, 23. junija, po maši pa proslava v organizaciji SNS. Na proslavi bo govoril dr. Zvone Žigon, voditelj Urada za Slovence po svetu. Po proslavi bo kosilo.

LETOŠNJEMU ŽEGNANJU v nedeljo, 7.

julija, bomo pridružili tudi praznovanje zakonskih jubilejev. Vse, ki letos obhajate 10., 15., 20., 25., 30., 35., 40., 45., 50. ter vsako nad 50. obletnico poroke vabimo, da se nam prigrasite, da se ta dan skupaj Bogu zahvalimo za vse dobrote. Žegnanje bomo obhajali pod geslom: RASTEMO V ENO DRUŽINO.

V soboto, 6. julija, bo ob 4. uri popoldne daroval sveto mašo v naši cerkvi v Kew melbournski nadškof dr. Denis Hart. Po maši bo v dvorani kulturni program in odprte likovne razstave, ki jo v sodelovanju s slovenskimi umetniki, pripravlja gospod Ivo Leber. Res lepo Vas vabim k tej sveti maši in nato v dvorano. Naj bo lepo in prisrčno srečanje z našim melbournskim nadškofom, saj gostujemo v njegovi hiši in smo že domačini njegove nadškofije. Gospodinje pa prosim za dobrote mize.

5. OBLETNICA SMRTI PATRA BAZILIJA IN OBLETNICA BARAGOVEGA DOMA bo v nedeljo, 28. julija ob 10. uri. Najprej bo sveta maša, nato pa srečanje v dvorani, h kateremu še posebej vabimo vse nekdanje stanovalce Baragovega doma.

OČETOVSKI DAN bomo obhajali prvo nedeljo v septembru – 1. 9. 2002.

28. SLOVENSKI KONCERT bo v Kew v soboto, 5. oktobra. Veliko razprav smo imeli, kje, kdaj in kakšen naj bo koncert. Mnenj in predlogov je več, toda vse bolj se kristalizira odločitev, da je najbolj primerno in ekonomično, da je koncert v naši dvorani v Kew, tam nekje sredi popoldneva. V petek naj imajo mladi ogled Melbourne in svoj večer. V soboto dopoldne priprave, kosilo in potem nastop. Tako je bilo večinsko mnenje na sestanku Kulturnega odbora z mladimi v nedeljo, 2. junija. Vabimo mlade talente, da se prijavijo za nastop. Prijavnice dobite v vseh naših vereskih in kulturnih središčih.

Vsak prvi petek obiskujemo ostarele in bolne po domovih in bolnišnicah. Sedaj jih

imam zapisanih 26, zato seveda ne bo mogoče več obiskati vseh v enem dnevu, pač pa bom vedno med tednom prej po telefonu sporočil, kdaj pridem.

SVETE MAŠE so med tednom vsak dan ob sedmih zjutraj, le ob petkih bo sveta maša redno ob pol osmih zvečer. Ob torkih ste vabljeni k molitvi in češčenju Svetega Rešnjega Telesa ob 10.00 dopoldne, ko se pri molitvi srečuje molitvena skupina Srca Marijinega.

V našem središču delujejo in pomagajo pri živahnem utripu občestva Pastoralni svet, Gospodarski odbor, Dom matere Romane, Baragova knjižnica, Društvo sv. Eme, Slomškova šola, Tečaj slovenskega jezika za odrasle, Odbor staršev, Molitvena skupina, ministrantje, skupine prostovoljcev za čiščenje in krašenje cerkve, košenje trave, urejevanje okolice, vzdrževanje doma in cerkve, pri nas je uredništvo Misli. Ob sredah vadi od osmih

do pol desetih zvečer mešani pevski zbor. Vabijo nove pevke in pevce – še posebej nujno potrebujejo soprane. Vsem sodelavcem se iskreno zahvaljujem. Za vas vse žive in pokojne dobrotnike in sodelavce bomo darovali sveto mašo na praznik sv. bratov Cirila in Metoda, na prvi petek v juliju, 5. julija 2002 ob 7.30 zvečer.

OBNOVA DVORANE, DOMA IN CERKVE: Društvo sv. Eme je naredilo veliko v prenavljanju kuhinje v dvorani in prostorov pod glavnimi stopnicami. Sedaj so tam lepi prostori, ki omogočajo prijazno pripravo in postrežbo družinskih kosil na tretjo nedeljo v mesecu. V Baragovem domu smo uredili pralnico za stanovalce hostela in drugo za domače. V tem tednu se bomo spet srečali z arhitektom Danielom Bračkom, da nadaljujemo iskanja za najboljšo rešitev obnove cerkve – najprej seveda stopnišča in predverja (nadstreška nad glavnim vhodom, kjer sedaj ob deževju kar močno priteka voda). Štefan Cek, član Gospodarskega odbora, je skiciral zanimivo rešitev v obliki dveh trikotnikov (tretji trikotnik pa je že obstoječa streha cerkve), da bi pročelje cerkve zarisovalo podobo Triglava). Na oglasni deski pri naši cerkvi že nekaj časa visi skica zamisli arhitekta Bračka. Tudi vsa druga naša nadaljna iskanja bodo na vpogled na oglasni deski pri cerkvi, kjer si boste lahko ogledali načrte, dali svoje predloge, da bi potem lahko izbrali najprimernejšo rešitev. Zato ne bomo nič hiteli. Ta zima bo pač morala še iti mimo. V deževju bomo morali postavljati vedra. Toda v drugi polovici leta se moramo odločiti, kaj bomo naredili in seveda potem zaprositi ustrezne državne organe za dovoljenja in zbrati sredstva za ta izredna in dodatna dela obnove, ki bodo zahtevala sanacijo temeljev in nosilnih sten cerkve, ki so polna vlage.

Rojaki v Viktoriji ste prejeli v začetku junija posebno pismo pred slovesnostjo našega žeganja. Od tam sem povzel nekatere stvari

za Misli, da bodo tudi drugi vedeli, kaj delamo. Vsem se zahvaljujem za pomoč in dobroto in še enkrat lepo povabljeni na žeganje, v soboto in nedeljo, 6. in 7. julija 2002.

KRSTI: MAX McLENNAN, rojen 01.11.2001 v Melbourneu, mati Sue r. Mlinar, oče Andrew John McLennan. Botra: Andrew Coleman in Jenny Gruenhut. Kew, 02.06.2002.

MARCUS NICHOLAS BOGOVIČ, rojen 25.07.2001 v Melbourneu, mati Julie r. Kure, oče Tony Bogovič. Botra: Christina Kure in Paul Bogovič. Kew, 02.06.2002.

Čestitke staršem in botrom!

POROKE: Nevesta MIRYAM SANDY MATIČIČ, rojena 13.09.1971, hčerka Viktorja in Zofije r. Khurarič, se je med slovesno sv. mašo poročila z ženinom JASON DAVID SASSINE. Our Lady of Lebanon Maronite Catholic Church, Carlton, 25.05.2002. Somaševali so trije duhovniki maronitskega obreda in p. Ciril.

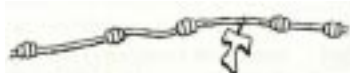
Nevesta LISELOTTE LUISE KRAUSE se je med slovesno sv. mašo poročila z ženinom PAULOM BOGOVIČEM, rojenim 27.05.1973, sinom Antona Bogoviča in Olge r. Kink. Cerkev sv. Cirila in Metoda, Kew, 08.06.2002. Poročil ju je p. Niko Žvokelj, somaševal je p. Ciril.

Mladoporočencem čestitamo in jim želimo Božjega varstva in rasti v ljubezni.

POGREB: ALBIN RUDI DOBROVŠEK je umrl 16. maja 2002 na svojem domu v St. Albansu. Rojen je bil aprila 1944 v hrvaškem Zagorju blizu Podčetrka. Rad je zahajal v slovenski klub v St. Albansu in tam tudi veliko pomagal pri gradnji doma. Zato so mu člani kluba pripravili lep pogreb. Molitve zanj so bile v pogrebem zavodu Nelson Brothers v Footscrayu 22. maja, pogrebna maša pa v kapeli krematorija v Altoni North, 23. maja 2002. Nato je bil kremiran. Sožalje sinu Darku, hčerki Diani in njeni družini in vsem njegovim sorodnikom in prijateljem. Naj najde mir v Božjem naročju.

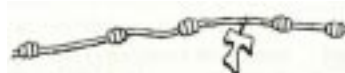
pater Ciril

Franciškov svetni red - FSR

p. Filip Rupnik

17

SLOMŠKOVE SPODBUDE ZA BOLJŠE OBHAJANJE SVETE MAŠE:

- "sveta maša ni le Božje darovanje, ampak tudi obhajilo - Božja hrana za življenje kristjana"; "dveh reči smo nenehno potrebni: zdravila in kosila. Zdravilo je zakrament svete spovedi, kosilo pa sveta evharistija"; - "pridige so hrana, postavljena na mizo od Božjih skužabnikov"; - "Bog hoče, da njegovi sinovi, zbrani okrog svojega Očeta, njegove ovce okrog Pastirja, njegovi udje okrog Glave, Jezusa Kristusa... poslušajo Božjo Besedo, ga hvalijo in molijo, se mu zahvaljujejo, pojejo in prejmejo svete zakramente vsaj na vse nedeljske in praznične dneve, da bi jih Jezus blagoslovil, jih duhovno hranil in ostal zanimiv občestvu"; - "Obhajilo je izraz javne izpovedi vere, protistrup zlu in znamenje edinosti vernikov":

Slomšek govori tudi o evharistiji kot temelju in središču župnijske skupnosti, ko pravi, da je "vsaka župnijska skupnost družina, obhajilo (evharistija) pa njena vez". Pogosto poudari, da je evharistija dejanje skupnosti, ki daruje s služabnikom in po njegovih rokah. K sodelovanju pa jih vabi z naslednjimi besedami: "Ko vstopiš v cerkev, se združi s tvojimi brati in s sestrami. Moli naglas, kadar molijo; poj z njimi, ko pojejo, zakaj vsi ti, ki poslušajo mašo (ki so pri sv.maši), morajo biti enega srca, bodisi ko pijejo ali molijo".

"Božja beseda je nebeška mana, ki našo dušo živi, da na poti življenja ne omagamo; je tista svetla luč, ki nam kaže pravo pot in nam govori o veselju, ki bo v Očetovi hiši. Božja beseda je Božje seme in naše srce zemlja, kjer je posejano to seme, zato je opustitev poslušanja Božje besede na nedelje in praznike greh".

Da bi pa ne ponavljali zgolj besede, duh pa bi bil drugje, je zapisal, da "ima beseda ali jezik potrebo po duhovnem olju, to je po duhovni moči, ki oživi in razvname srce". In to duhovno maziljenje besede more vsak doseči po molitvi in branju del z duhovno vsebino. Zato je pridigarjem naročal: "Bodi v svoji besedi resničen, v dejanju pravičen; prizadevaj si več dobrega storiti, kakor govoriti, in postal boš govornik, podoben soncu, ki sveti in greje"!

PREDLOGI ZA VPRAŠANJA IN POGOVOR

1. Kakšno mesto naj bi imela sveta maša v mojem življenju? 2. Zakaj tako nizki procent nedeljnikov? 3. Kako globlje razumeti skrivnosti, ki jih obhajamo? 4. Kaj meniš o besedah, da je "Nedelja brez maše, kakor mati brez srca"? 5. Kaj bi lahko še storil, da bi maša ne bila dejanje duhovnika, ampak celotnega zbranega občestva? 6. Kje in kako naj se odraža v mojem vsakdanu skrivnost daritve svete maše? 7. Ali so dovolj zgovorni in jasni posamezni obredi svete maše? Kaj se vam zdi zavito v tančico nejasnosti? 8. Kako razumeti duhovnika, ki pri maši ne prenese, če se otroci sprehajajo ali jočejo? Kako bi ga spodbudili k razumevanju, da ima tudi otrok pravico, da na svojstven način prisostvuje svetemu dejanju?

9. Kako privabiti mladino k nedeljskemu bogosužju? In kaj nam v posameznih točkah "Na kratko" svetuje KATEKIZEM KATOLIŠKE CERKVE, bomo zvedeli prihodnji mesec.

Iz Katehez za FSR in iz Katekizma povzel p. Filip

KRIZEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

VALENTINOVA DOŽIVETJA

Na velikonočni ponedeljek, 1. aprila 2002, smo se s sinom Andrejem, vnukom Danielom in prijatelji podali na dolgo pot, pet tednov na ogled Avstralije.

Ob 4. uri zjutraj smo zapustili svoje drage in se s tremi '4 w drive' podali na pot. Iz Melbourne smo se peljali proti Bendigu, Milduri in nato v Južno Avstralijo v Burro. Prevozili smo tisoč kilometrov. Razgrnili smo 'trailer' šotore in hitro zaspali po napornem dnevu. Zgodaj zjutraj smo zložili svoje stanovanje, imeli dober zajtrk in se po Oodnadatta 'traku' peljali do Lake Eyre Southa. Videli smo ogromne površine soli. Vse reke zahodnega Queenslanda pritečejo v to jezero. Voda izhlapeva in na suhi površini jezera ostane sol. Videti je, kot bi pokrajino prekrila jutranja slana. Lake Eyre South je najnižja točka pod morsko gladino v Avstraliji. Celih 15,2 m pod gladino morja. Zelo redko se jezero napolni z vodo, zadnjikrat se je to zgodilo pred dvema leti. Ustavili smo se in postavili šotore ob robu suhega jezera.

Tretje jutro smo se po dobrom zajtrku zopet podali na pot. Kratek postanek smo namenili Algebyskina Bridgu. To je bil najdaljši železniški most v South Avstraliji, dokler je bila železnica v uporabi. Naslednja postaja naše poti je bila v Algebuckina Waterholu. Malo dlje smo se pomudili v Oodnadatta Springsu. Zanimivo je bilo gledati kako iz blata bruha voda, se razprši kot megla in že švigne na drugi strani visoko v zrak. To noč smo prespali v Eridundi.

Naslednje jutro smo prišli do Ayres Rocka. Zaradi močnega vetra nas niso pustili na vrh, zato smo se podali na obhod vznožja skale, jo obkrožili, prepešačili smo celih devet kilometrov. Med tem se je veter umiril in spustili so nas na vrh. Popili smo ogromno vode, prav na vrhu, pa skalo krstili s 'šnopcem'. Ta dansem bil jaz najstarejši član 'expedicije' Ayres Rocka. Bili smo zelo utrujeni, zato smo se ustavili v Curtin Springsu za naslednjo noč. Za večerjo smo si privoščili dober zrezek v 'Rodd House'. Dobro prespani in spočiti smo se zjutraj podali na pot v Kings Canyon. Namestili smo se v Caravan parku. Razgledali smo si bližnjo okolico, popoldne pa preživeli na kopanju. Bilo je zelo vroče. Naslednji dan smo potovali do Alice Springsa in se utaborili za dva dni. Deveti dan potovanja smo po Tanamini 'traku' prevozili 800 kilometrov do Tanamine rudnika. Ob cesti smo se ustavili in prenočili in zjutraj nadaljevali pot do Halls Creeka in naprej do Fitzroy Crossinga. Ponovno smo se ustavili za dva dni in si po napornih dnevih vožnje, privoščili počitek. Lovili smo ribe in si ogledovali okolico. Ujeli smo veliko ribo burramundi in jo spekli na žaru ter se veselili sladkega uplena.

Dvanajsti dan smo se dobro spočiti odpeljali do Broome. Tu smo se ustavili za pet dni. Ogledali smo si zopet okolico, uživali ob pogledu na enkratni sončni zahod. Od sonca ožarjeno morje zablesti v svoji lepoti. Pogled je nepozaben. Zopet smo imeli srečo pri ribjem lovu z mosta. Prijatelj Wayne je ujel 180 centimetrov dolgega 'sharka'. Z vso močjo sem

držal Wayne, da ga morski pes ni potegnil v vodo. Po približno eni uri, smo ga počasi pripeljali do kamnitega nasipa, kjer je končno omagal. Odrezali smo glavo, ga očistili in z avtom odpeljali v hotel, kjer smo tiste dni stanovali. Morskega psa je razrezal naš domači mesar Andrej. Napolnili smo hladilnike, kar je ostalo pa vrnilo morju. Užili smo veliko smeha in veselja, pa še dobro smo živeli. To noč nam ni bilo

preveč do spanca (**fotografija zgoraj**).

Osemnajsti dan smo potovali do Derbyja, se založili z gorivom in vodo in se napotili na Gibb River Road. Prispeli smo do Tunimint National Parka in tam prespali. Zjutraj smo nadaljevali pot do Bamett River Gorgea. Tu smo kampirali in se sprehodili po naravi. V reki smo videli sladkovodne krokodile dolge do tri metre. Dvajseti dan potovanja smo prišli do Kalumburuja. Srečali smo se z domorodci, se ustavili ob obali Timor Sea in se umili v morju na drugi strani Avstralije. Na plavanje v morju smo morali pa kar pozabiti zaradi velikega števila krokodilov in morskih psov. Videli smo da so se aborigenski otroci napotili na plažo, zato smo odrasle opozorili na nevarnost. Ljubeznivo so nam razložili, da oni pred krokodili niso v nevarnosti, da krokodil izbere za svojo žrtev le belopolte ljudi. Je to res ali ne, ugotovite tisti, ki se boste napotili v ta kraj.

Enajndvajseti dan smo vozili do King Riverja, prespali smo in nadaljevali pot na Mitchell Falls. Ob reki smo preživeli čudovit dan, saj je imela voda 30 stopinj. Narava je prečudovita. Videli smo do 100 metrov visoke slapove. Okolico smo si ogledali s helikopterjem. Nad slapovi smo se sončili in kopali, saj smo bili tu varni pred krokodili, ki smo jih lahko videli v reki pod slapovi. Po

doživetjih dneva, smo se do našega kampa vozili več kot dve uri ob samih mogočnih palmah.

Triindvajseti dan smo potovali do Kununurra. Je zelo lepo naselje domorodcev. Strašno vroče je bilo. Tu smo prespali dve noči in zatem nadaljevali pot proti Katherini in se ustavili v Mataranki. V tem kraju je naravni bazen z vodo do 38 stopinj celzija. Naužili smo se vode in lepe narave. Ob vodi

rastejo čudovite palme.

Sedemindvajseti dan smo se vozili celih 1.000 kilometrov ob Tement Creeku vse do Alice Springsa. Tu smo se ustavili za tri dni. Mesto je obdano s hribčki in skalami. Alice Springs je 720 metrov nad morjem, zato so bile noči precej hladne. Bili smo vsi malo nervozni, ko smo se iz Alice Springsa napotili v Simpson Desert. Prvo noč smo dobro kampirali v Vitira National Parku in se imeli zopet priliko kopati v toplem jezercu. Voda priteče naravnost iz zemlje, 164 litrov na minuto, topla 34 stopinj celzija. Dobro smo spali tisto noč. Zgodaj zjutraj smo krenili proti Simpson Desertu, vozili deset ur in napredovali le 100 kilometrov. Ujela nas je noč. Naslednji dan smo prevozili 150 kilometrov in se zopet utaborili. Po štirih dnevih počasnega premikanja v pesku, smo končno zagledali vzpetino peska visoko 90 metrov, imenovano 'Big Red'! To ogromno vzpetino smo skušali premagati, trudili smo se več, kot dve uri in nismo uspeli na tem prehodu. Prespali smo in se naslednje jutro napotili po tako imenovani 'Chicken Way traku'. Po nopornih petih dnevih vožnje smo se zopet srečali z ljudmi. Zadnjo noč smo bolj malo spali, ker smo vso noč poslušali tuljenje dingov.

V Birdsvillu smo se po petih dnevih

potovanja na bencinski črpalki lahko pošteno skopali. To je zelo lep kraj tudi zato, ker smo se počutili zelo srečne, da smo pustili za seboj naporno pot preko Simpson Deserta. Iz Birdsvilla smo prispeli na tromejo Poeppel Comet. To je stična točka Queenslanda, Northern Territorija in South Avstralije. Zelo veseli, da smo zopet med ljudmi smo se pripeljali do Annamincka. Mestece, ki je mešanica domorodcev in belcev. Po več kot tednu dni, smo si privoščili večerjo v restavraciji in se pošteno naspali. Tu smo že lahko kupili spominke v majhni trgovini. Drugi dan smo nadaljevali pot. Za kratek čas smo se ustavili v Cameron Cornerju na meji Queenslanda, New South Walesa in South Avstralije. Natočili smo bencin in ves dan vozili mimo manjših naselij. Videli smo veliko živine na paši, kengurujev in emujev. Pot nas je pripeljala v Broken Hill. To je lepo mesto. Ogledali smo si rudnike dnevnega kopa. Broken Hill je lepo turistično mesto, vendar prebivalcem grozi velika brezposelnost. Rudnike, ki so v Broken Hillu zaposljevali ljudi,

sedaj zapirajo drugega za drugim.

Zadnjo, petintrideseto noč, smo prespali v Swan Hillu, že bližje doma. Domačim smo sporočili, da se drugi dan vidimo. V petih tednih smo prevozili 12.000 kilometrov brez velikih težav. Na poti je bilo deset članov 'odprave'. Najmlajši udeleženec je imel 8 let (**na fotografiji zgoraj**), najstarejši pa 66. Tudi avto je imel precej 'bandagov' in je potreben temeljite obnove.

Tako se mi je končno izpolnila dolgoletna želja. Videti neobljudeni, pa vendar čudoviti del naše Avstralije.

Valentin Lenko

NATO ali ne-NATO...?

Slovenski mediji so v zadnjih nekaj tednih polni razprav ZA in PROTI vključitvi Slovenije v NATO, - če bo in kdaj bo Slovenija povabljen med članstvo? Burne razprave so se nedvomno dotaknile tudi Slovencev živečih po svetu in vsakdo si oblikuje mnenje po informacijah, ki jih je prejel iz različnih virov. Z rojaki, ki smo bili desetletja močni ideološki sodelavci, se nenadoma razdvajamo v mnenju kakšna bi naj bila najboljša odločitev za varno bodočnost ljubljene domovine, ki ji želimo samo dobro.

Kljub moji močni zavesti, da članstvo v Nato pomeni za Slovenijo nacionalno varnost, zajamčene vsesplošne evropske vrednote na solidnem gospodarskem nivoju in zagotovljena demokratična prihodnost, moj namen ni prikazovati strokovnih dejstev. Za to so odgovorni strokovnjaki in SLOVENSKI ODBOR ZA NATO, ki je bil ustanovljen prav v ta namen letos 24. januarja v Ljubljani, ki jim dajemo "benefit of the doubt", da bodo svoje poslanstvo dobro opravili.

Naj pesimistične proti-natovce le

opomnim na dogodke pred dobrim desetletjem, ko smo Slovenci vsega sveta v velikem strahu trepetali za usodo naše domovine, ki se je drobila pod zobatimi kolesi Jugo-tankov in armije in nadaljevala svoje totalno rušenje v ostalih republikah nekdanje Jugoslavije ter izvajala strahoten genocid. Edino članstvo v NATO bi narode bivše federalne Jugoslavije lahko rešilo te strašne balkanske morije. Zato je modrovanje nekaterih prizadevnih proti-natovskih aktivistov pravi posmeh resnici, kot je protislovje v ideološki naivnosti sledeče izjave:

“.....Iz države, ki je, ko je bila še del SFRJ, vsaj deklarativno podpirala razorožitev, pogumno kritizirala blokovsko politiko in zavračala uporabo jedrskega orožja, se je nenadoma prelevila v državo, ki ne le da ne nasprotuje, pač pa celo podpira širjenje uporabe vsega mogočega jedrskega in radioaktivnega orožja....” (Internetna Mladina, “Slovenija brez glasu”).

Da, Jugoslavija je pokazala s strašnim razdejanjem v zadnjem desetletju, koliko je bilo iskrenosti v njeni skrbi za razorožitev in v svetovnem prizadevanju za blokovsko neuvrščenost - v posmeh vsakemu, ki je verjel tej zgodbi.

Pred kratkim sem se pogovarjala o vključitvi v NATO in v Evropsko zvezo z rojakinjo, ki ni videla nič narobe, da se Slovenija ponovno nostalgичno in nevarno povezuje z Balkanom. Naivno je pripomnila: “Če se ponovno povežemo z Balkanom, bomo kot nekdanji - boljši od drugih; če se priključimo Evropi, bomo najslabši in to ni dobro za našo samozavest....” Mislim, da ta pripomba ne potrebuje komentarja, saj je nedvomno skregana z zdravo pametjo in neresna.

Vprašanje kaj se nenadoma zapleta, postane jasnejše, ko preberemo mnenja razgledanega pisatelja:

“...Agitatorja za Nato bi vprašal zelo vljudno, zakaj pri svojem razlaganju o

referendumu sem in referendumu tja, pozabita povedati zelo pomembno “podrobnost” v zvezi s tem famoznim referendumom: Referendum za samostojnost in suverenost je ŽE VSEBOVAL TE ODLOČITVE!!! saj je bil moto tega referenduma: PROČ OD JUGOSLAVIJE!!! VSTOP V EVROPSKE INTEGRACIJE - EU IN NATO!!!!

(Agitatorja) naj najprej utemeljita, odkod in čemu kar nenadoma toliko besedičenja o referendumu, ko

1. je bilo to že sestavni del odločitve za samostojno državo, in

2. kaj je potrebno toliko govoričenja, ko razloga za referendum ni niti na obzorju.

Kaj kdo misli, da smo taki debili, da bi se kregali ali bomo golaž ali zrezek, tele pa še skaklja po travniku....? Strinjam se z gornjim mnenjem, ko spoznavam, da v domovini vlada (načrten?) preplah pred nekim “baubau”, ki ga ni. Vedno bolj tudi spoznavam, kako Slovenci na splošno trpimo zaradi pomanjkanja samozavesti prav zaradi večstoletnega vtepanja v našo podzavest, da smo narod hlapcev brez zgodovine, ki so nam jo vsilili ekspanzionistični Nemci in Italijani, skupaj s politiko dominiranja z Balkana. To je nedvomno posledica zlagane zgodovine Slovencev o priselitvi Slovencev izza Karpatov na današnje ozemlje in zavračanje dobro dokumentirane resnice, da slovenski narod živi na današnjem ozemlju od pamtiveka in smo glavni nosilci srednjeevropske kulture (Windischev - Wendov - Vandekov - Slo-ven(et)ov - Venetov...) od Šlezijejskega gorovja do Apeninov.

Ob vključevanju Slovenije v EZ je nujno potrebno, da Slovenci spregledamo in sprejmemo svojo zgodovino ter promoviramo slovenski jezik kot najstarejši jezik srednje Evrope in ga gojimo kot našo največjo dragocenost. Tega se zavedajo celo sosodje, ki nas pravilno imenujejo (Windišarji), sami Slovenci pa trmasto poudarjamo našo “majhnost” in

zgodovinsko nepomembnost ter se obešamo ponovno in ponovno na krilo Balkana. Čas je, da se zavemo, da je naše edino mesto in bodočnost v civilizirani Evropi.

V tej močni zavesti popolnoma podpiram vključitev Slovenije v NATO in v Evropsko zvezo.

Jožica Gerden

Geelong, 10. maja 2002; Razstava krizantem na praznovanju materinskega dneva v dvorani društva Ivan Cankar. Od leve na desno: Terezija Zalac, Lojzka Kuhar, Lidija Čušin, Julie Bogovič, Rosie Kure, Julka Kure, Anica Kodrič, Veronika Seljak, Helena Hilla, Ema Kosmina. Terezija Zalac je najstarejša mama in je bila izžrebana za mamo leta 2002.

VASŠIDAROMI

ZA SKLAD PARA BERNARDA: \$150.- Marija in Franc Vodusek; **\$80.-** John in Kathy Cvetkovič; **\$50.-** Viljem Mrdjen, Marija Bosnič, Družina Ogorevc, Jože Kučko, **\$30.-** Jožica Plaznik, Jožica Jurin, Paula Marinovich; **\$25.-** Adrijana Stepančič; **\$20.-** Yelka Kariz, Stanislav Kolar, Rafael Koren, Pirjevec, Pavla Pregelj, France Erpič; **\$10.-** Stanko Prosenak, Laznik Toni, U. Irhimeh, J Kocjančič, J. Vuga, Rudi Žele, Bernelič, Albin Zarn, Zvonka Cucek, Jože Konda; **\$5.-** Janko Menič, Ivan Zelko, Jože gojak, Jože Nemanič, Julija Kovačič, Stanko in Angela Fatur, Oto baligač, Joe Krmelj. **ZA MISIJONE: \$200.-** N.N; **ZA VZGOJO FRANČIŠKANSKIH BOGOSLOVCEV: \$500.-** p. Valerijan; **ZA LAČNE: \$30.-** Paula Marinovich; **ZA VODNJAK P. PEPIJA: \$30.-** Marija Zaja; **ZA DIJAŠKI DOM V VIPAVI: \$30.-** N.N (v spomin na p. Bazilija).

KOMISIJA DRŽAVNEGA ZBORA REPUBLIKE SLOVENIJE

za odnose s Slovenci v zamejstvu in po svetu pripravlja srečanje Slovencev vsega sveta v torek, 9. julija 2002, v prostorih Državnega zbora Republike Slovenije, od 10.00 do predvidoma do 17.00. Na srečanju bo sodeloval predsednik Državnega zbora, naprosili pa so tudi predsednika vlade dr. Janeza Drnovška. Tam bo minister za zunanje zadeve dr. Dimitrij Rupel ter državni sekretar za Slovence v zamejstvu in po svetu dr. Iztok Simoniti ter drugi.

Vsi, ki boste takrat v domovini, ste vabljeni, da se srečanja udeležite – je v vabilu zapisal **predsednik Komisije Franc Pukšič**.

iz naših misijonov

piše p. Pepi

AFRIŠKI TAXI

Na severu Toga skorajda ni zasebnih osebnih avtomobilov. Ko morajo ljudje potovati, so pri tem odvisni od taxijev. V zadnjem času se je pojavilo precej afriško obdelanih "zračnih limuzin" in kombijev, ki opravljajo vsakodnevne krajše prevoze iz vasi do mesta in med manjšimi mesti. Večji mesti v našem zemljepisnem območju sta Kara in Kanté. Medmestni taxiji so za lastnike avtomobilov in za njihove šoferje vir donosnega zaslužka, za potnike pa edina možnost prevoza v danih potrebah. S taxi prevozi pa so pogosto povezane ogorčenost in nepredvidljive dogodivščine.

Ena od naših vernic mi je pripovedovala o taxi-prevozu iz Kare do Kantéja (med njima je 55 kilometrska razdalja). Na pot so krenili ob 15. uri, v Kanté pa so prišli okrog 19. ure. Ob odhodu je bil kombi poln in družina vesela. Po dobrih desetih kilometrih pa se je kombi ustavil in veselje je splahnelo: zmanjkalo je bencina. Šofer je nestvarno upal, da mu bo z gorivom v rezervoarju vseeno uspelo priti do Kantéja. Pod vročim soncem in z bečinsko sušo se je sredi zelo redkega prometa (s kanistrom v roki) peš odpravil na lov za bencin. Med njegovim lovom pa so "ulovljeni" v taxiju v besednih in gestikularnih izrazih iskali notranjo in zunanjo moč za premagovanje triurnega prisilnega počitka.

NE PO MOJEM HRBTU!

V zadnjih aprilskih dneh je v splošni srednji šoli v Nadobi čas za podelitev semestralnih polletnih spričeval. Marsikateri

dijak je s svojimi nizkimi ocenami nezadovoljen. Nezadovoljni pa so tudi profesorji, saj so mnenja, da so se dijaki z nezadovoljivim povprečjem ocen premalo in preslabo učili. Z udarci po hrbtu jih je torej potrebno kaznovati, da se bodo v drugem polletju bolje učili. V večini državnih srednjih šol na severu Toga je to že stara praksa. Tako je bilo vedno tudi v Nadobi. Letos pa se je prvič zgodilo nekaj nepredvidenega. V zadnjem letniku srednje šole so med 52 dijaki tri dekleta. Ob semestru so imela nezadovoljivo povprečje. Profesorji so se že pripravili za rutinsko opravilo, one pa so se uprle. Zmeda, ogorčenost in celo jeza profesorjev je bila velika. Dekleta pa so še kar vztrajala pri svojem, da ne dovolijo, da jih tepejo zaradi slabega rezultata. Zagrozile so, da ne bodo več prišle v šolo in so zapustile razred.

Dan za tem je prišla območna šolska inšpekcija na redno kontrolo šolskega dela. Med predvidenimi srečanji z nekaterimi profesorji so se člani inšpekcije naposled srečali še z omenjenimi dekleti. Hitro in brez velikih ceremonij so v pogovoru z njimi ugotovili, da tokrat ne bodo pretepane. Tako so še isti dan nadaljevale z obiskom pouka.

Le eno še ni jasno: je bila to le izjema, ali pa bo odslej za dekleta veljalo novo pravilo o pretepeni abstinenci?

Kot zanimivost dodajmo še to: nobenemu od dijakov, ki je pretepen, se to ne zdi nič nenavadnega, ali slabega. V okolju, kjer je (po navadi) mogoče doseči kaj boljšega le z grožnjo in prisilo, je takšno kaznovanje, tako se tukaj zdi, nekaj normalno sprejemljivega, oz. potrebnega.

Andrew Bratina

koticek

naših mladih

Živio! This month is an exciting one! Winter is now with us and the 2002 Fifa World Cup has begun. Hopefully Slovenia's team will get a long way.

Well next month the Archbishop of Melbourne is visiting St. Cyril & Methodius church in Kew. So preparations are underway to greet him. Enjoy the World Cup!

The Editor

bratboy007@hotmail.com

Archbishop visit to Kew

On the 6th of July 2002 the Melbourne Archbishop, Denis Hart, will be visiting the Slovenian Mission in Kew.

Our church leader gracefully accepted the invitation who was asked by Pater Ciril to celebrate the name day of our church's saints.

Following the mass the archbishop will be treated to a delight of small acts in our small hall to honour our saints, and the fact that his grace could join us.

If anyone would like to do something to make this day a little more successful, then please speak to p. Ciril.

Slovenia in the World Cup

Have you been following the World Cup? Well here are some facts that might give you a better insight into the world of Slovenian 'Nogomet'.

'Slovenija' has triumphantly entered one of the world's most popular sport's events, where only the top 32 teams get in. These teams slug it out for the world's most prestigious award the World Cup.

The NZS went through a tiresome selection process which had them playing against other keen organizations such as Romania, Yugoslavia and Russia.

Slovenia surprised a lot of countries by taking great control over the game and resulting in their successful debut in the World Cup.

Currently Slovenia is ranked 17 out of the European Teams, and 24 out of the teams in the World Cup. It has been placed in B Group that has teams Spain, Paraguay & Sth. Africa in it. A good chance to get a 2nd placing and move into the next round.

Adding to the tension, is the expulsion of Zlatko Zahovič, Slovenia's star player. Many reasons have led to his expulsion including insulting the coach, Srečko Katanec and behaving inappropriately in public.

Still the coach is confident that Slovenia can at least get into the next round where they will either play Germany or Ireland. After that who knows?

I hope that Slovenia leaves an impressive impression on the World.

Enjoy the World Cup everyone and cheer on your team Slovenia!

The Editor

MOJ DOM

Od prvega junija ugotavljam, kako čas beži in se približuje trenutek vrnitve v Slovenijo. Marsikdo me je v tem času vprašal: »Pater, kako se počutite med nami?« Večini sem odgovarjal, da se počutim kot doma, kot da nikdar ne bi odšel, pa je vendarle minilo šest let, kar sem bil zadnjič Down under. Tega občutka najbrž ne bi bilo, če ne bi srečal toliko znanih obrazov, toliko prijateljev. Moral bi se razkosati, da bi obiskal vse, ki so me povabili. Razkosanje ne bi bil prob-

lem, saj me je Bog obdaril s preobilnostjo, pa vseeno ne bi šlo. Takšne prijaznosti človek nima prilike srečati za vsakim vogalom.

Imel sem priliko biti z rojaki v Sydneyu, Woolongongu, Milduri, Adelaidi, Geelongu in seveda Melbournu. Srečal sem se s starejšimi doma, onemoglimi in bolnimi po domovih in 'Nursing homih', z mladimi družinami, mlajšimi in najmlajšimi. Če gledam nazaj, je bilo srečanj veliko, pa vendar še premalo. Nerodno je bilo vedno prositi za 'lift', čeravno je vsakdo z veseljem ustregel.

Čudovita prilika se mi je ponudila, da sem bil navzoč pri krstu in poroki mojih prijateljev. To je vendar nekaj, o čemer človek rad pripoveduje doma, ko se vrne. Veliko jih zanima, kako živi prva in naslednje generacije tukaj rojenih 'Slovencev'. O tem bom z veseljem pripovedoval, čeravno ne bo tako kot bi si kdo želel slišati, namreč da tudi naslednje generacije govorijo slovensko. Vem, da je večini staršev uspelo vsaditi otrokom spoštovanje do korenin svojega izvora. Sicer se bomo pa tako ali tako, kar z večjo skupino mladih, srečali kmalu v Sloveniji, na pikniku, pri Novi Štifti na Dolenjskem.

Moja želja je, da bi Kew ostal center, kamor bi z veseljem prihajali starejši in mlajši. Na ekipi je, da poleg utečenih stvari, najde načine za ohranjanje vezi z mlajšimi. Smiselno se je pogovoriti z mladimi zakonci, da bi se dobili skupaj vsaka dva meseca in izmenjali izkušnje skupnega življenja. Morda bi bil za začetek dober piknik, kjer bi se zblížali. Nihče se ne sme sramovati domovine, jezika in vere svojih staršev, prav nasprotno, ponosen naj bi bil, da za njim stoji 1400 letna zgodovina in kultura Slovencev. To je dediščina.

Vse kar sem zapisal je iskreno, iz srca. Prav takšna pa je tudi moja beseda hvaležnosti vsem Slovencem, posebej p. Cirilu, misijonarki Mariji, Francki Anžinovi, moji sestrični Marinki in njenim. Rad bi zapisal zahvalo vsem, vendar se bojim, da bi koga spustil (saj veste, kaj pomeni ribniško rešeto v glavi). Bog povrni, na priprošnjo Matere Marije, vsem, z zdravjem in zadovoljstvom. Če je sv. Frančišek pozdravljal: »Dober dan, dobri ljudje!«, potem lahko tudi jaz rečem: »Bog lonaj in nasvidenje pri Novi Štifti, dobri ljudje!«

S hvaležnostjo, p. Niko

ZNAMKE Znamke ZNAMKE

Iz Adelaide pošiljata Maura Vodopivec in njen sin Ivan

Pošiljam vam kopijo izdanih slovenskih znamk v mesecu maju 2002, bilten 41. Izdaja znamk se vrši samo vsake tri mesece. Tokrat imamo prav lepe in predstavljajo: srečanje predsednikov srednjeevropskih držav, zdravilne rastline, cirkus, nogomet.

Podpredsednica SSK,

DOM POČITKA MATERE ROMANE
Slovenski dom za ostarele
11-15 A'Beckett Street
KEW VIC 3101

MOTHER ROMANA HOME
Slovenian Hostel for the Aged
Phone: 03 9853 1054
Fax: 03 9855 0811

Dom počitka matere Romane je slovenska ustanova, ki nudi bivanje v domačem okolju ostarelim in vsem, ki potrebujejo nego. Prijazna in topla soba, domaca hrana, vesela družba, popolna zdravniška nega in celotna oskrba je samo del tega, kar boste našli v domu počitka le 20 metrov od slovenske cerkve v Kew.

Pogoj za sprejem v Dom je »Aged Care Assessment Document«, katerega vam pomaga preskrbeti vas zdravnik. Osnovna tarifa je 85% od avstralske starostne pokojnine. Pogoj za sprejem ni na osnovi posameznikovega premoženja, temveč na podlagi zdravstvenega stanja in potrebne nege.

Ste mogoče sami ze razmisljali, kaksno bi bilo življenje v Domu, poznate koga, ki bi potreboval usluge slovenskega doma počitka, ali pa zelite kaj vec vedeti? Potem je res najbolje, da cimprej poklicete upravnico, gospo Sandro Krnel, po telefonu in se dogovorite za primeren cas ogleda Doma. Ker je zadnje case med Slovenci precej vec zanimanja in vecje povprasevanje za vstop v Dom, vam bo gospa Sandra rade volje povedala, kako dolgo bo treba pocakati na prvo prazno mesto. Dobili boste tudi prave odgovore na vsa druga vprasanja.

GLAS SLOVENIJE

Informativni mesečnik z angleško prilogo
»THE VOICE OF SLOVENIA«
PO Box 167, WINSTON HILLS, NSW 2153
Telefon: 02 9674 9599
SLOVENSKA TV 31 – Sydney
Domača stran na internetu:
STIČIŠČE AVSTRALSKIH SLOVENCEV
glasslovenije.com.au

DISTINCTION PRINTING PTY. LTD.
Lastnik Simon Špacapan

Tiskarna za
brošure, knjige in barvna dela

164 Victoria Street, BRUNSWICK, VIC 3056
Telephone: 03 9387 8488
Fax: 03 9380 2141

**DIPLOMATSKA KONZULARNA
PREDSTAVNIŠTVA**

Veleposlaništvo Republike Slovenije
Telefon: 02 6243 4830
Fax: 02 6243 4827
Embassy of Republic of Slovenia
PO BOX 284, Civic Square
CANBERRA, ACT 2608

GENERALNI KONZULAT RS SYDNEY

Telefon: 02 9517 1591
Fax: 02 9519 8889
PO Box 188, COOGEE, NSW 2034

**GENERALNI KONZULAT RS
NOVA ZELANDIJA**

Telefon: 04 567 0027
Fax: 04 567 0024
PO BOX 30247, LOWER HUT, NZ
PO BOX 5, SMITHFIELD, NSW 2164